

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1145/2020
08.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Биљане Синановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Тодоровића, поднетом против правоснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К број 103/17 од 13.03.2020. године и Вишег суда у Врању Кж1 119/20 од 14.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правоснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К број 103/17 од 13.03.2020. године и Вишег суда у Врању Кж1 119/20 од 14.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К број 103/17 од 13.03.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 3 године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени АА обавезан је да плати на име судског паушала износ од 5.000,00 динара и на име нужних издатака ББ 76.500,00 динара, све у року од 30 дана по правноснажности пресуде, док је представник оштећеног предузећа „ВВ“ д.о.о. ..., ББ, ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 119/20 од 14.07.2020. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА и Основног јавног тужиоца у Владичином Хану, па је пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К број 103/17 од 13.03.2020. године потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Тодоровић, због

повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношења одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да окривљени осуђен за кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ иако наведено кривично дело у Кривичном законiku Републике Србије више не постоји, јер је декриминализовано изменама Кривичног законика које су ступиле на снагу 01.03.2018. године. У захтеву се наводи и да је неприхватљив став нижестепених судова да наведено кривично дело има правни континуитет са кривичним делом превара у обављању привредне делатности из члана 223. став 2. у вези става 1. КЗ које је прецизирањем оптужног акта од 19.03.2018. године окривљеном такође било стављено на терет, с тим да је прецизирањем оптужног акта од 29.10.2019. године окривљеном поново стављено на терет извршење кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ. Према наводима захтева, на наведени начин на штету окривљеног АА повређен је закон у смислу члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП у вези са чланом 1. КЗ, чланом 34. став 1. Устава Србије и чланом 7. Европске конвенције о људским правима са изменама Протокола 11 и 14.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА истицао је и жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да изменом закона, радње кривичног дела из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ нису по аутоматизму декриминализоване доношењем Закона о изменама и допунама КЗ који је ступио на снагу 01.03.2018. године, јер су битна обележја тог кривичног дела садржана у кривичном делу превара у обављању привредне делатности из члана 223. КЗ из чега произилази да је задржан правни континуитет инкриминације, као и да је у конкретном случају у односу на окривљеног у смислу члана 5. став 2. КЗ примењен блажи закон (страна три став два и три другостепене пресуде) које Врховни касациони суд прихвата у смислу члана 491. став 2. ЗКП и на њих упућује.

Из напред наведених разлога Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**